

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El turisme creix
Els mercats d'Europa es recuperen i creix el nombre de visitants del Regne Unit, Alemanya i també els països nòrdics.

10
anys

Els Jocs, a Londres
Londres s'imposa a París i Madrid de sorpresa i obté els Jocs del 2012. Zapatero i Ruiz-Gallardón ho lamenten i animen a intentar-ho de nou.

20
anys

González vol govern amb CiU
Felipe González no està disposat a governar en minoria si CiU li retira el suport i ofereix a Pujol l'avançament d'eleccions al 1996.

Daixoneses
i dalloneses

Ramon
Solsona

Què diu
el rossinyol?

Arran d'un article en què afirmava que estic enamorat de l'acàcia de flor groga, una lectora, M. Reyes Valentí, va enviar al diari aquest missatge: "Estic enamorada d'un rossinyol que tenim al barri. Cada dia el sento, tant a altes hores de la matinada com a última hora del dia. Sempre m'acompanya i em fa sentir viva a la ciutat. Gràcies, rossinyolet!" Jo saludo amb entusiasme aquest amor, però tinc algun dubte, no sé si l'amable comunicant identifica bé els refilets del rossinyol o es confon amb la flauta ben timbrada de la merla. Per si de cas, i per a informació general, transcripció les veus del rossinyol i la merla tal com les interpreta la cultura popular.

Jacint Verdaguer recull aquesta seqüència al deliciós aplec *Què diuen els*

Els mimologismes són les formes lingüístiques que s'atribueixen sobretot als animals

aucells?: "La criada del Mas Nou / s'ha begut un plat de vi / bo, bo, bo, bo. / Jo l'he vist." Joan Amades atesta a *El llenguatge de les bèsties i de les coses* aquesta variant de la plana de Vic: "La minyona de Molist / té el cul tou, tou, tou; / jo l'hi he vist." "Qui a Déu vol servir / s'ha de llevar dematí", diu l'oreneta, segons Verdaguer, mentre que el calendrió o terrerola desperta "els llauradors de l'horta de Lleida, dient-los: «A junyir, a junyir»", que és l'acte de posar el jou al bou o a la mula per llaurar. En canvi la merla incita explícitament a la mandra: "Gira't i tomba't, gira't i jeu."

Els mimologismes són les formes lingüístiques que s'atribueixen als fenòmens naturals, les màquines i, sobretot, als animals... Van més enllà de les onomatopeies, lliguen els sons en forma de frase, de rodolí, d'estrofa, de refrany que té sentit i que, amb més o menys imaginació –sovint molta–, relaciona el so amb la seva circumstància. Com que cada cultura fins i tot cadascú interpreta la veu dels mateixos ocells d'una manera diferent, jo animo la Maria Reyes a copsar la lletra del cant del rossinyol. Del seu rossinyolet.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ara torno

Literatura per a enginyers

Pep
Riera

Podria dir-ho pels molts amics que són professors de llengua i literatura, la majoria dels companys que vam fer la carrera de filologia i que van triar aquesta sortida professional i, en força casos, vocacional. Tan sols per ells i per com viuen el que passa a les aules dels instituts i el que ells hi han passat i hi passen, podria defensar aferrissadament la importància de les hores de classe de llengua i literatura, i en general del que sempre n'hem dit lletres.

Em semblen desoladores les notícies que ja hi ha instituts que no ofereixen les matèries de literatura catalana i literatura castellana, que l'entrada en vigor de la Lomqe en redueix a la meitat les hores de classe (de quatre a dues) i que, a partir de l'any vinent no comptaran per a la nota de

selectivitat ni entraran en les futures revàlides que preveu la llei Wert. I encara són pitjors si s'emmarquen en el procés de deteriorament dels ensenyaments d'humanitats en l'educació secundària. Els altres grans perjudicats per la nova llei són els estudis d'ètica i història de la filosofia, que pràcticament desapareixen, excepte per a qui les triï com

a optatives. I tot això, repetixo, no em sembla desolador només perquè tinc amics que s'hi dediquen. És pel que ens diu de la societat que estem construint.

Aquests temps de crisi econòmica (i moral) han accentuat el debat sobre la utilitat de les humanitats en comparació amb els estudis tècnics i científics. Com si la utilitat només es mesurés en sortides professionals directes.

S'ha insistit en excés a lligar els estudis universitaris a les empreses i les sortides professionals. És clar que hi ha més sortida per als estudis tècnics que per als humanístics. Però uns

estran enfocats a necessitats concretes i els altres, en canvi, a part de les poques sortides directes, tenen aplicacions més conceptuals i abstractes. M'explico. Estic absolutament convençut que, per exemple, un enginyer industrial amb coneixements i sensibilitat per la literatura o la filosofia serà molt millor enginyer industrial que un que només hagi rebut formació purament tècnica. O que es pot ser un gestor molt eficient, però si no està connectat amb la sensibilitat, les emocions i l'ètica, hi haurà situacions que el superaran.

La literatura, la filosofia, no són només tenir coneixements enciclopèdics per saber qui és Narcís Oller o Descartes, són maneres d'aconseguir tenir un pensament propi, una sensibilitat complexa, emocions reconeixibles. I això és útil tant per a un futur professor o un escriptor com per a un enginyer biomèdic o un CEO. I no s'ensenya sol.

ANTHONY GARNER